

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **F. F.**

zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem
sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2 – Nové Město

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2022, č. j. MHMP 600685/2022, sp. zn. S-MHMP 238675/2021/STR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 17. 12. 2020, č. j. MCP11/20/058961/OV/Bu, sp.zn. OV/17/044133/Bu (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla dodatečně povolena „Stavba skladu s přístřeškem na parc. č. A., v k.ú. X“ (dále jen „stavba“).
2. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Stavba je samostatně stojící, přízemní, nepodsklepená o celkové zastavěné ploše 18,9 m² a sestává ze skladovací místnosti s přístřeškem pro uskladnění ovoce, zeleniny, zahradního nábytku event. pro zpracování plodin. Užitná plocha skladu je 6,0 m² a přístřešku 11,26 m². Součástí stavby je rovněž požární stěna. Žalobce je vlastníkem sousedního pozemku.
4. Na základě kontrolní prohlídky konané dne 27. 6. 2017 zahájil stavební úřad řízení o odstranění stavby. Stavebníci následně požádali o dodatečné povolení stavby.
5. Rozhodnutím ze dne 5. 2. 2018, č. j. MCP11/18/007932/OV/Mo, sp. zn. OV/17/044133/Mo, stavební úřad stavbu dodatečně povolil. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 9. 2019, č. j. MHMP 1748821/2019, sp. zn. S-MHMP 505498/2018/STR, bylo rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo zčásti vydáno v rozporu s právními předpisy. Žalovaný především stavebnímu úřadu vytkl, že nebyl doložen hydrogeologický posudek. Žalovaný rovněž uvedl, že ze spisu není zcela zřejmé, zda rozvody elektřiny byly či budou realizovány v rámci projednávané stavby; pokud ano, měly by být předmětem dodatečného povolení.
6. Stavební úřad shora označeným rozhodnutím ze dne 17. 12. 2020 stavbu dodatečně povolil. Nyní napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
7. K námitce neúplnosti a neplatnosti zprávy o mimořádné revizi elektrického zařízení žalovaný uvedl, že předmětem věci je dodatečné povolení stavby. Podklady povinně přikládané k žádosti o dodatečné povolení stavby jsou odlišné podle charakteru projednávané stavby. Revizní zpráva není podkladem povinně vyžadovaným stavebním zákonem pro dodatečné povolení stavby, ale teprve až k uvedení stavby do užívání. Nadto předložená dokumentace nesloužila jako podklad pro vydání rozhodnutí, o čemž byl žalobce zpraven.
8. K námitce porušení § 2 odst. 4 správního řádu žalovaný konstatoval, že žádné řízení není totožné, ačkoliv se tak laické veřejnosti může zdát. Žalovaný uvedl, že mu je známo, že žalobce podal žádost o dodatečné povolení své stavby. Tuto svou stavbu ale charakterizoval jako jednopatrovou stavbu/přístavbu o půdorysných rozměrech cca 12 x 7 m a o výšce 3 m. Jen z pouhých rozměrů je zřejmé, že se jedná o naprosto odlišnou stavbu. Pokud se nejedná o dvě stavby se stejnou projektovou dokumentací umístěné na pozemku s totožným funkčním využitím podle územního plánu, nikdy se nebude jednat o stejnou stavbu.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný dostatečně nevypořádal odvolací námitku neúplnosti a neplatnosti zprávy o mimořádné revizi elektrického zařízení. Žalobce má za to, že je nesprávný závěr žalovaného, že revizní zpráva není podkladem povinně vyžadovaným stavebním zákonem pro dodatečné povolení stavby, ale teprve až k uvedení stavby do užívání. V daném případě se jednalo o řízení o dodatečném povolení stavby, která již byla dlouhodobě užívána, a proto nelze od faktického užívání stavby odhlédnout. K tomu Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobce poukazuje na § 152 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce míní, že revizní zpráva měla být podkladem pro vydání rozhodnutí a vzhledem k tomu, že vykazovala vady (neobsahovala otisk autorizačního razítka ani podpis projektanta), mělo být námitce žalobce vyhověno a napadené rozhodnutí nemělo být vydáno, resp. napadené rozhodnutí je z toho důvodu nezákonné. Žalobce se v této souvislosti dovolává rovněž § 3 správního řádu, § 50 odst. 3 správního řádu a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

10. Žalobce dále poukazuje na své vlastní řízení o dodatečném povolení stavby, ve kterém stavební úřad došel ke zcela odlišnému závěru co do délky řízení a veřejného zájmu na přijaté řešení. Stavební úřad tak v totožných řízeních s totožným dějem došel k odlišnému závěru, a to včetně zcela odlišné argumentace. Žalovaný tudíž svým postupem porušil princip právní jistoty.
11. Žalobce konečně namítá, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s námitkou týkající se odstupových vzdáleností stavby. Dle žalobce nebyl dán žádný objektivní důvod k umístění stavby blízko hranic pozemku žalobce, a proto není dán ani veřejný zájem na dodatečném povolení předmětné stavby.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí. K nesplnění odstupových vzdáleností dodal, že v odvolání nebyla tato námitka uplatněna; stavební úřad se jí v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby zabýval a detailně ji vypořádal. Doplnil, že obecný požadavek na odstup stavby od hranice sousedního pozemku se neuplatní pro stavbu nebo její část, nepřesahuje-li výšku 3,5 m a délku hrany přiléhající k jednomu sousednímu pozemku 9,00 m a ke všem sousedním pozemkům 15,00 m. Tyto podmínky stavba splňuje.
13. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace při jednání

14. Žalobce při jednání zopakoval žalobní argumentaci.
15. Žalovaný při jednání setrval na dříve uvedeném.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení o zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném Shodu s prvopisem potvrzuje X.

povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné.

18. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
19. Dodatečné povolení stavby je specifickým prostředkem navázaným na řízení o odstranění stavby, pomocí něhož lze zabránit odstranění stavby. Řízení o odstranění stavby je řízením prvotním, obligatorním, které musí být, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, zahájeno vždy. Řízení o dodatečném povolení stavby je naproti tomu řízením fakultativním, neboť záleží pouze na žádosti stavebníka (a splnění dalších zákonných podmínek), zda bude zahájeno a vedeno. Při vydání dodatečného stavebního povolení ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad postupuje podle § 111 až 115 tohoto zákona; podle § 115 odst. 1 stavebního zákona pak ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání, a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Nelze přitom tvrdit, že by řízení o dodatečném povolení stavby znamenalo zlehčení oproti „klasickému“ řízení o vydání stavebního povolení. Platí totiž, že dodatečně povolit lze pouze stavbu, která mimo jiné není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu a s územně plánovací dokumentací [viz § 129 odst. 3 písm. a) a c) stavebního zákona].
20. Žalobce v žalobě namítá, že stavební úřad dodatečně povolil shora specifikovanou stavbu. Rozporuje především posouzení námítky neúplnosti a neplatnosti zprávy o mimořádné revizi elektrického zařízení.
21. Soud předně nemíní, že by napadené rozhodnutí bylo v této části nepřezkoumatelné. Žalovaný se obdobnou odvolací námitkou žalobce zabýval na s. 4 – 5 svého rozhodnutí, kde jednoznačně uvedl, že revizní zpráva není podkladem povinně vyžadovaným stavebním zákonem pro dodatečné povolení stavby, ale teprve až k uvedení stavby do užívání. Proto také stavební úřad po stavebnících nepožadoval doložení revizní zprávy a jím předložené revizní zprávy nepovažoval za aktualizaci projektové dokumentace sloužící jako podklad pro vydání rozhodnutí. Žalovaný tedy dostatečně odůvodnil, proč není na místě přihlížet k žalobcem tvrzené neúplnosti a neplatnosti zprávy o mimořádné revizi elektrického zařízení. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
22. K zákonnosti vysloveného závěru soud uvádí následující.
23. Podle § 129 odst. 2 věty šesté stavebního zákona platí, že je-li v řízení o dodatečném povolení stavby posuzována stavba vyžadující pouze územní rozhodnutí, předloží žadatel podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. Žalobce nerozporuje, že stavba vyžadovala pouze územní rozhodnutí, soud tedy vychází z předpokladu, že stavebníci byli povinni předložit toliko dokumentaci vyžadovanou stavebním zákonem pro vydání územního rozhodnutí. Náležitosti žádosti o vydání územního rozhodnutí jsou vymezeny v § 86 stavebního zákona, přičemž mezi ně nenáleží revizní zpráva. Za této situace tedy lze souhlasit se závěry žalovaného, že nebylo povinností stavebníků předložit revizní zprávu elektrického zařízení. Pokud tuto revizní zprávu stavebníci předložili, nebylo na místě k ní

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v řízení o dodatečném povolení stavby přihlížet a tedy ani nebylo na místě jakkoli hodnotit, zdali je podána formálně správně se všemi vyžadovanými náležitostmi a zdali je úplná.

24. Na uvedeném nic nemění, že předmětem řízení byla již dlouhodobě užívaná stavba. Nadále totiž platí, že předmětem řízení o dodatečné povolení stavby byla stavba, jež podléhala pouze vydání územního rozhodnutí, takže povinností stavebníků nebylo předložit další dokumenty nad rámec těch, které stavební zákon vyžaduje pro získání územního rozhodnutí. Žalobcem odkazovaný § 152 odst. 1 stavebního zákona vymezuje hodnoty a zájmy, jež musí mít stavebník při přípravě a provádění staveb na zřeteli a stanoví stavebníkovi obecné povinnosti. Částečně konkrétně sice stanoví, že je stavebník povinen dbát o řádnou přípravu a realizaci stavby a v souvislosti s tím je také povinen k provedení a vyhodnocení zkoušek a měření předepsaných zvláštními právními předpisy, uvedená povinnost však nikterak nerozšiřuje rozsah náležitostí, které jsou vyžadovány pro vydání územního rozhodnutí.
25. Jestliže žalobce v tomto žalobním bodu dále namítá porušení § 3 správního řádu, § 50 odst. 3 správního řádu a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, tak soud uvádí, že s ohledem na výše uvedené neshledal porušení citovaných ustanovení správního řádu a Listiny. Správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který byl vyžadován pro dodatečné povolení předmětné stavby. Nesouhlas žalobce s tím, jaké všechny dokumenty je nezbytné vyžadovat pro vydání rozhodnutí, nelze zaměňovat s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem. A žalobce rovněž nebyl zkrácen na svých ústavně zaručených právech, kdy soud připomíná, že o postoji stavebního úřadu k předložené revizní zprávě mohl být zpraven z dokumentů obsažených ve spisovém materiálu (viz např. výzva stavebního úřadu ze dne 11. 12. 2019).
26. K druhému žalobnímu bodu soud předesílá, že správní uvážení je obecně limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky, mezi něž náleží rovněž zákaz libovůle rozhodujících správních orgánů. Z uvedeného zákazu plyne příkaz rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně. Potud tedy soud plně souhlasí se žalobcem, že pokud by dva totožné či obdobné případy byly správním orgánem posouzeny v totožném čase odlišně, jednalo by se o porušení zákazu libovůle a právní jistoty.
27. Na straně druhé však soud zdůrazňuje, že z obsahu napadených rozhodnutí i spisového materiálu vyplývá, že stavba žalobce a stavba stavebníků, která byla předmětem nyní posuzovaného řízení, není totožná. Zatímco v nyní řešené věci stavební úřad posuzoval stavbu samostatně stojící, přízemní, nepodsklepenou o celkové zastavěné ploše 18,9 m², žalobce podal žádost o dodatečné povolení jednopatrové stavby o půdorysných rozměrech cca 12 x 7 m (84 m²) a o výšce 3 m. Soud tedy souhlasí se žalovaným, že z pouhých rozměrů obou staveb je zřejmé, že se jedná o naprosto odlišné stavby, na čemž nemůže nic měnit jejich totožné pojmenování. Za dané situace tedy není porušením zákazu libovůle, pokud stavební úřad o těchto dvou stavbách rozhodl odlišně. Žalobní námitka není důvodná.
28. K námitce odstupových vzdáleností stavby soud předně podotýká, že žalobce ve svém odvolání neuplatnil obdobnou odvolací námitku, a proto nebylo povinností žalovaného jakkoli odstupové vzdálenosti posuzovat. Napadené rozhodnutí tedy nelze shledat za nepřezkoumatelné, neboť odvolací správní orgán přezkoumává správnost odvoláním napadeného rozhodnutí toliko v rozsahu námitek uvedených v odvolání (§ 89 odst. 2 věty druhé správního řádu). Stavební úřad se pak dodržením odstupových vzdáleností dostatečně zabýval na s. 7 svého rozhodnutí, kde srozumitelně vysvětlil, že v případě posuzované stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

se neuplatní požadavky na odstup od hranice sousedního pozemku dle § 29 pražských stavebních předpisů. Napadená rozhodnutí tedy nejsou ani v této části nepřezkoumatelná.

29. Podle § 29 odst. 2 pražských stavebních předpisů platí, že nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, musí být odstup stavby od hranice sousedního pozemku minimálně 3 m. Tento požadavek se však neuplatní mimo jiné tehdy, jestliže stavba nepřesahuje výšku 3,5 m a délku hrany přiléhající k jednomu sousednímu pozemku 9 m a ke všem sousedním pozemkům 15 m [§ 29 odst. 2 písm. e) pražských stavebních předpisů]. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že stavba dosahuje výšky 3,0 m od podlahy přístřešku, resp. 3,1 od terénu. Výškový parametr vyžadovaný § 29 odst. 2 písm. e) pražských stavebních předpisů je tedy naplněn. Délka hrany přiléhající k sousednímu pozemku pak činí, včetně požární stěny, 8 m. I druhé kritérium, za kterého není nezbytné dodržet obecně platné odstupové vzdálenosti, je tedy v případě stavby splněno. Za dané situace proto stavební úřad nepochybil, pokud nepožadoval splnění odstupových vzdáleností dle § 29 odst. 2 pražských stavebních předpisů, respektive pokud stavbu dodatečně povolil, přestože obecný požadavek na odstup stavby od sousedního pozemku nebyl dodržen. Ani tato žalobní námitka není důvodná.

VI. Závěr

30. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. května 2023

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.